

Arrest

nr. 218 778 van 25 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FOPNTIGNIE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer C., V., geboren te Arad, op 08.08.1968, onderdaan van Roemenië wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. S., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens 1 jaar effectief). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging gewone diefstal, bendevoorming-plegen van wanbedrijven-deelname, gewone diefstal, herhaling-wanbedrijf na wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 28.06.2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft in zijn vragenlijst hoorplicht d.d. 12.07.2018 verklaard geen duurzame relatie, noch familie in België te hebben. Hij heeft eveneens verklaard geen medische problemen te hebben, noch enige vrees om terug te keren naar zijn herkomstland. Uit het administratief dossier blijkt echter dat hij in de gevangenis bezoek krijgt van zijn echtgenote. Zowel de betrokkene als zijn partner wisten echter dat het gezinsleven in België precair was, gelet op het feit dat de betrokkene zijn verblijfsrecht in België verloor op 23.02.2016. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat de betrokkene een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Betrokkene werd op 30.06.2016 reeds een keer naar Roemenië gerepatrieerd.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten."

Ook op 24 augustus 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van 8 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: C.

Voornaam: V.

Geboortedatum: 08.08.1968

Geboorteplaats: Arad

Nationaliteit: Roemenië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24.08.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens 1 jaar effectief).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging gewone diefstal, bendevorming-plegen van wanbedrijven-deelname, gewone diefstal, herhaling-wanbedrijf na wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 28.06.2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft in zijn vragenlijst hoorplicht d.d. 12.07.2018 verklaard geen duurzame relatie, noch familie in België te hebben. Hij heeft eveneens verklaard geen medische problemen te hebben, noch enige vrees om terug te keren naar zijn herkomstland. Uit het administratief dossier blijkt echter dat hij in de gevangenis bezoek krijgt van zijn echtgenote. Zowel de betrokkene als zijn partner wisten echter dat het gezinsleven in België precair was, gelet op het feit dat de betrokkene zijn verblijfsrecht in België verloor op 23.02.2016. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Betrokkene werd op 30.06.2016 reeds een keer naar Roemenië gerepatrieerd.

Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat de betrokkene een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het vijfde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het hoorrecht. Hij meent dat hij niet correct werd gehoord en stelt dat de vragenlijst, door hem ingevuld op 12 juli 2018, opgesteld in het Engels, een taal die hij niet machtig zou zijn. Hij werd niet bijgestaan door een tolk, zo stelt hij, beschikte slechts over een korte termijn om de vragenlijst in te vullen, was er zich niet van bewust dat hij nog andere informatie kon overmaken na het verstrijken van de termijn, en evenmin dat hij een verlenging van deze termijn kon vragen. Indien hij correct zou zijn gehoord, zou hij hebben gewezen op zijn kennis van de Duitse taal, op zijn gebrek aan bindingen met Roemenië, en op de toepasselijke wetgeving die zou verhinderen dat een beslissing wordt gesteund op oude veroordelingen.

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de kritiek van verzoeker, als zou hij niet correct zijn gehoord, elke grondslag mist. Zij stelt het volgende:

“Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, “waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Bovendien is in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor zijn belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

In casu blijkt dat verzoekende partij de kans had zijn standpunt kenbaar te maken.

Verzoekende partij ontving een vragenlijst dd. 12.07.2018, opgesteld in het Engels.

In de vragenlijst wordt uitdrukkelijk vermeld dat de vragenlijst wordt overgemaakt in het kader van een verwijderingsprocedure, zodat verzoekende partij wist dat hij alle informatie, nuttig in het licht van een eventuele verwijdering, diende over te maken.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij onvoldoende tijd had om de vragenlijst in te vullen, en evenmin blijkt dat verzoekende partij de taal onvoldoende beheerste om zijn standpunt kenbaar te maken. Integendeel, de vragenlijst werd door verzoekende partij ingevuld, gedagtekend én ondertekend. Er blijkt derhalve niet dat de bijstand van een tolk noodzakelijk was.

Waar verzoekende partij verwijst naar de termijnregeling, die voor hem onduidelijk zou zijn geweest, neemt verweerder aan dat verzoekende partij verwijst naar art. 62, § 1 Vreemdelingenwet. Verweerder herhaalt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld wetsartikel. Verder weze andermaal benadrukt dat verzoekende partij niet aangaf over onvoldoende tijd te beschikken, en de volledige vragenlijst heeft ingevuld.

Verweerder stelt vast dat uit het administratief dossier, met name uit het verhoor d.d. 12.07.2018, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor zijn belangen is kunnen opkomen. Verzoekende partij kreeg de kans om de nodige opmerkingen te formuleren. De onzorgvuldigheid van verzoekende partij om deze vragenlijst maar gedeeltelijk in te vullen, houdt geen schending van het hoorrecht in.

Om deze redenen kan de aangevoerde schending van het hoorrecht niet worden aangenomen.

Verzoekende partij heeft het uiteraard slechts aan haar eigen handelen te wijten, indien zij heeft nagelaten om bepaalde elementen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen, op het ogenblik dat zij hieromtrent nochtans werd verhoord. Ook in huidig verzoekschrift brengt verzoekende partij geen bewijsstukken naar voor.

Verzoekende partij toont geen een schending aan van de hoorplicht zoals vervat in het audi alteram partem-beginsel.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Het wordt niet betwist dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, moest worden gehoord. Het klopt dat het recht om te worden gehoord niet noodzakelijk recht geeft op een mondeling gehoor, maar het moet de betrokkene wél toelaten om op adequate wijze zijn standpunt te kennen te geven in het licht van het besluitvormingsproces. Het komt aan de verwerende partij toe, gelet op haar verplichting om het hoorrecht te garanderen, om aan te tonen dat zij verzoeker daartoe in de mogelijkheid heeft gesteld. De Raad neemt wat dat betreft het redelijkheids criterium in acht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst die op 12 juli 2018 aan verzoeker in de gevangenis werd overhandigd in de Engelse taal werd opgesteld. Verzoekers naam werd hierop reeds vooringevuld en verzoeker zelf heeft zijn geboorteplaats en –datum ingevuld, alsmede zijn nationaliteit en de taal. Vervolgens wordt in het formulier het volgende gevraagd:

“Can you read and/or write in Dutch, French or English ? Yes/No (please underline the relevant languages)”. Er werd niets onderlijnd of ingevuld. Vervolgens wordt gevraagd: “Which other languages can you read/write?” Ook hier volgt geen antwoord.

Er worden vervolgens 9 vragen gesteld, waaronder “9. Do you have any reason why you could not return to your country of origin? If yes, which reasons?”

De enige vraag waarop verzoeker een antwoord invult is: *“1. When did you arrive I Belgium ?”* waarop hij invult: *“Pasaport”*.

De stukken van het rechtsplegingsdossier laten niet toe uit te maken of verzoeker al dan niet de Engelse taal goed genoeg beheerst om de vragenlijst in te vullen. Het feit dat hij zijn personalia heeft ingevuld is een indicatie van enige notie van het Engels, maar brengen de Raad er niet toe vast te stellen dat verzoeker de taal in die mate verstaat dat het hem toelaat de vragenlijst naar behoren in te vullen. Het gegeven dat hij niet heeft ingevuld of hij kan lezen en/of schrijven in het Nederlands, het Frans of het Engels, kan het gevolg zijn van het feit dat hij de vraag niet heeft begrepen. Verder blijkt uit niets dat verzoeker zich niet coöperatief heeft opgesteld, en al evenmin dat hij op enige wijze werd begeleid bij het invullen van de vragenlijst of dat hem werd toegelicht wat het doel en het belang ervan is en onder welke modaliteiten –eventueel met de hulp van zijn raadsman- of binnen welke termijn ze kon worden ingeleverd. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeker in de gevangenis verbleef, zodat hij sowieso beperkt was in zijn handelen.

Uit deze elementen kan niet anders dan worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoeker in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken, zoals dat door het Hof van Justitie wordt vereist.

De verwerende partij betoogt dat in de vragenlijst uitdrukkelijk wordt vermeld dat ze wordt overgemaakt in het kader van de verwijderingsprocedure zodat verzoeker wist dat hij alle informatie, nuttig in het licht van een eventuele verwijdering, diende over te maken. Echter, aangezien deze mededeling in het Engels werd vermeld, en precies gelet op het voorgaande, brengt dit argument geen soelaas. De verwerende partij kan gelet op de gemaakte vaststellingen, en op zicht van de “ingevulde” vragenlijst alleen al, niet ernstig volhouden dat niet zou zijn gebleken dat de bijstand van een tolk noodzakelijk was. Bovendien wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker geen melding had gemaakt van zijn echtgenote, terwijl hij duidelijk wel door haar werd bezocht in de gevangenis. Dit gegeven zou minstens een belletje hebben moeten doen rinkelen bij de verwerende partij in die zin dat zij er een indicatie had kunnen in zien dat verzoeker niet op adequate wijze zijn recht om te worden gehoord heeft kunnen uitputten.

Aangezien de verwerende partij niet betwist dat zij rekening moet houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong alvorens de bestreden beslissing te nemen en nu verzoeker aangeeft dat hij geen netwerk meer heeft in Roemenië, moet de eerste bestreden beslissing worden vernietigd. Immers, het “rekening houden met” veronderstelt een zekere belangenafweging in het kader van de besluitvorming waarvoor de Raad niet bevoegd is, nu hij zich op dat punt niet in de plaats kan stellen van de verwerende partij.

2.4. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten kan koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 24.08.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Nu de eerste bestreden beslissing werd vernietigd kan het inreisverbod –tweede bestreden beslissing- niet langer staande blijven zodat het ook moeten worden vernietigd, ongeacht of het destijds al dan niet rechtsgeldig werd opgelegd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS